

NEALE DONALD
WALSCH

Een ongewoon
gesprek met

GOD

Het boek dat je leven
zal veranderen

Neale Donald Walsch

EEN ONGEWOON
GESPREK MET
GOD

*Mijn vragen
en Zijn antwoorden over
het leven op aarde*

KOSMOS

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

www.kosmosuitgevers.nl
www.boekenwereld.com

Informatie en activiteiten rond de boeken van Neale Donald Walsch:
www.gesprekmetgod.nl
www.cwg.org
www.humanitysteam.nl

Zevenendertigste druk, 2011

Oorspronkelijke titel: *Conversations with God: An Uncommon Dialogue*

Uitgegeven door: Hampton Roads Publishing Company, Inc.

© 1997 Neale Donald Walsch

© 1997, 2011 Nederlandse editie: Kosmos Uitgevers B.V., Utrecht,
in overeenstemming met G.P.Putnam's Sons via Sane Töregård Agency
Bijbelcitaat ontleend aan de vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap

Alle rechten voorbehouden

Vertaling: Ruud van der Helm

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Vormgeving: Julius de Goede

ISBN 978 90 215 4668 1

NUR 724

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

INLEIDING

Je staat op het punt een buitengewone ervaring mee te maken. Je staat op het punt een gesprek met God te voeren. Ja, ja, ik weet het ... dat is onmogelijk. Je denkt waarschijnlijk (of hebt geleerd te denken) dat *zoiets niet mogelijk is*. Je kunt *tegen* God praten, natuurlijk, maar niet *met* God een gesprek voeren. Ik bedoel, God zal niet terugspreken, toch? tenminste, niet in de vorm van een gewoon, alledaags soort gesprek!

Zo dacht ik er eerst ook over. Maar toen overkwam mij dit boek. En dat bedoel ik letterlijk. Dit boek is niet *door* mij geschreven, het overkwam mij. En terwijl je leest, zal het jou ook overkomen, *want wij worden allen naar die waarheid geleid waarvoor we openstaan*.

Mijn leven was waarschijnlijk een stuk gemakkelijker geweest als ik dit alles voor mij had gehouden. Toch was dat niet de reden waarom mij dit is overkomen. En welk ongemak het boek mij ook zal opleveren (zoals van heiligschennis te worden beticht, een oplichter of hypocriet te worden genoemd omdat ik voorheen niet naar deze waarheden heb geleefd, of – erger nog – een heilige te worden genoemd), ik kan niets doen om het proces nu nog te stoppen. Ik wens dat ook niet. Ik heb de mogelijkheid gehad van dit alles afstand te doen, maar ik heb daarvan afgezien. Ik heb besloten vast te houden aan wat mijn instinct mij over deze stof vertelt, eerder dan aan wat de wereld mij erover zal vertellen.

Mijn instinct vertelt mij dat dit boek geen onzin is, noch het overspannen relaas van een gefrustreerde spirituele verbeelding of eenvoudigweg de zelfrechtvaardiging van een man die een misleid leven wenst te verdedigen. O, ik heb aan al deze zaken gedacht, aan ieder ding. Daarom heb ik een paar mensen dit boek al in de

manuscriptversie laten lezen. Zij werden erdoor geraakt. En zij huilden. En zij lachten om de vreugde en de humor ervan. En hun leven, zeiden zij, werd erdoor veranderd. Zij stonden aan de grond genageld. Zij voelden zich gesterkt.

Velen zeiden dat ze erdoor veranderd waren.

Toen wist ik dat dit boek voor iedereen was bestemd en dat het moest worden gepubliceerd, want het is een prachtig geschenk voor iedereen die werkelijk om de grote vragen van het leven geeft en antwoorden verlangt, voor iedereen die een zoektocht naar de waarheid is aangegaan, oprecht vanuit het hart, verlangend vanuit de ziel, open van geest. En dat zijn wij in feite bijna allemaal.

Dit boek behandelt de meeste, zo niet alle vragen die wij ooit hebben gesteld over leven en liefde, over doel en functie daarvan, mensen en relaties, goed en kwaad, schuld en zonde, vergeving en verlossing, het pad naar God en de weg naar de hel ... alles. Het bespreekt zonder omwegen seks, macht, geld, kinderen, huwelijk, scheiding, leven, werk, gezondheid, het hiernamaals, het verleden ... *alles*. Het onderzoekt oorlog en vrede, kennis en onwetendheid, geven en nemen, vreugde en zorgen. Het kijkt naar het concrete en het abstracte, het zichtbare en het onzichtbare, de waarheid en de onwaarheid.

Je zou kunnen zeggen dat dit boek *Gods laatste woord over de stand van zaken* is, al zullen sommigen daar moeite mee hebben, met name zij die denken dat God tweeduizend jaar geleden is gestopt met praten, of dat hij sindsdien alleen nog heeft gecommuniceerd via heilige mannen en vrouwen, of met iemand die dertig jaar (eredivisie), twintig jaar (eerste divisie) of minstens tien jaar (zaterdag-amateurs) heeft gemediteerd. (Ik val onder geen van bovengenoemde categorieën.)

De waarheid is dat God met iedereen praat. De goeden en de slechten. De heilige en de schelm. En ongetwijfeld met ons allen daartussenin. Neem jezelf bijvoorbeeld. God is in jouw leven op talloze wijzen tot je gekomen en dit is er een van. Hoe vaak heb je

niet de oude beginregel gehoord: als de student er klaar voor is, zal de leraar aan hem verschijnen? Dit boek is onze leraar.

Al kort nadat deze stof mij begon te overkomen, wist ik dat ik met God sprak. Direct, persoonlijk. Onweerlegbaar. En dat God mijn vragen beantwoordde in directe verhouding tot mijn begripsvermogen. Dat wil zeggen, ik ontving antwoord op een manier en in een taal, waarvan God wist dat ik ze kon begrijpen. Dit verklaart goeddeels de informele stijl van dit schrijven en bij gelegenheid de verwijzingen naar materiaal uit andere bronnen of eerdere ervaringen uit mijn leven. Ik weet nu dat alles wat mij ooit in mijn leven is overkomen, tot mij is gekomen *van* God, en dat werd nu samengetrokken, samengebald, in een magnifiek, volledig antwoord op *elke* vraag die ik ooit heb gehad.

Geleidelijk aan besepte ik dat er een boek ontstond, een boek dat voor publicatie was bestemd. Mij werd specifiek verteld tegen het eind van de dialoog (in februari 1993) dat er *drie* boeken zouden ontstaan van paaszondag tot paaszondag in drie opeenvolgende jaren. Daarvan:

1. zou het eerste boek hoofdzakelijk persoonlijke onderwerpen behandelen, gefocust op de uitdagingen en mogelijkheden binnen het leven van een individu;
2. zou het tweede boek meer globale onderwerpen op geopolitiek en metafysisch niveau behandelen, zoals de uitdaging waarvoor onze wereld staat;
3. zou het derde boek de universele waarheden van de hoogste orde behandelen, en de uitdagingen en mogelijkheden van de ziel.

Dit is het eerste van de drie boeken, voltooid in februari 1993. Voor de duidelijkheid wil ik benadrukken dat ik bij het met de hand uitschrijven van deze dialoog, die woorden en zinnen heb geaccentueerd of tussen aanhalingstekens geplaatst, die op mij bijzondere indruk maakten, alsof God ze uitriep.

Tot slot wil ik opmerken dat ik – nadat ik de wijsheid van dit werk talloze malen heb herlezen – mij in zekere zin schaam voor het leven dat ik heb geleid, voor de vergissingen en verkeerde daden waaraan ik mij herhaaldelijk schuldig heb gemaakt, voor het schandelijke gedrag en bepaalde keuzes en beslissingen waarvan ik overtuigd ben dat anderen ze als pijnlijk en onvergeeflijk hebben ervaren. Hoewel ik er diep berouw over voel dat dit ging ten koste van de pijn van anderen, ben ik onuitsprekelijk dankbaar voor alles wat ik heb geleerd; ik heb ontdekt dat ik *nog* steeds leren moet, juist vanwege de mensen in mijn leven. Ik bied iedereen mijn verontschuldigen aan voor de traagheid van mijn leren. Niettemin word ik door God aangemoedigd mijzelf vergeving te schenken voor mijn falen en niet in vrees en schuld te leven, maar om altijd te proberen – te blijven proberen – in het licht van een grotere visie te leven.

Ik weet dat God dat voor ons allen wenst.

Neale Donald Walsch
Central Point, Oregon
Kerstmis 1994

I

In het voorjaar van 1992 – het was rond Pasen, meen ik mij te herinneren – deed een buitengewoon fenomeen zijn intrede in mijn leven. God begon met jou te praten. Via mij.

Laat me het uitleggen.

Ik was bijzonder ongelukkig in die tijd, persoonlijk, beroepshalve en emotioneel; mijn leven leek op alle niveaus mislukt. Aangezien ik al jarenlang de gewoonte had mijn gedachten in brieven vast te leggen (die ik gewoonlijk nooit verzond), nam ik mijn vertrouwde gele notitieblok ter hand en besloot mijn gevoelens voor zich te laten spreken.

In plaats van de brief aan een persoon te richten van wie ik meende dat hij mij tot slachtoffer had gemaakt, dacht ik dat ik mij deze keer beter direct tot de bron kon richten, direct tot de grootste offeraar van allemaal. Ik besloot een brief aan God te schrijven.

Het werd een emotionele brief vol zelfmedelijden, vol verwarring, verdraaiingen en veroordelingen. En met een reeks boze vragen.

Waarom liep mijn leven niet op rolletjes? Wat moest ik doen om het zover te krijgen? Waarom vond ik geen geluk in relaties? Zou ik dan nooit voldoende geld gaan verdienen? En ten slotte, het meest dramatische: *Wat* had ik gedaan om aan deze voortdurende worsteling te worden blootgesteld?

Toen ik de laatste van mijn verbitterde, onbeantwoorbare vragen opschreef en mijn pen wilde neerleggen, bleef mijn hand tot mijn verrassing boven het papier hangen alsof een onzichtbare kracht haar daar hield. Plotseling begon de pen *als vanzelf* te bewegen. Ik wist absoluut niet wat ik ging schrijven, maar er leek zich een idee te vormen, zodat ik besloot verder te gaan.

Op het papier verscheen:

Wil je werkelijk een antwoord op al deze vragen of lucht je gewoon je hart?

Ik knipperde met mijn ogen ... en toen vond mijn geest een antwoord. Ook dat schreef ik op.

Beide. Ik lucht mijn hart, zeker, maar als er een antwoord is op deze vragen, dan zou ik er door de hel voor gaan ze te horen!

Je gaat voor een boel dingen door de hel, maar zou het niet prettiger zijn door de hemel te gaan?

En ik schreef op: wat heeft dit te betekenen?

Voor ik het doorhad, was ik een gesprek begonnen ... en ik was niet zozeer aan het schrijven als wel een dictee aan het opnemen.

Dit dictee zou drie jaar doorgaan en gedurende die tijd wist ik niet waarheen het zou leiden. De antwoorden op de vragen die ik aan het papier toevertrouwde, kwamen nooit voordat ik de hele vraag had opgeschreven en mijn *eigen gedachten terzijde had geschoven*. Vaak kwamen de antwoorden sneller dan ik kon schrijven en ik merkte dat ik ze neerkrabbelde om het tempo bij te kunnen houden. Als ik verward raakte of het gevoel kreeg dat de woorden ergens anders vandaan kwamen, legde ik de pen neer en liep weg van de dialoog, tot ik me weer geïnspireerd voelde – sorry, maar dat is het enige woord dat werkelijk van toepassing is – om terug te keren naar mijn gele notieblok en weer begon te schrijven.

Deze gesprekken duren nog steeds voort terwijl ik dit schrijf. Veel ervan is te vinden op de bladzijden hierna ... bladzijden die een verbaazingwekkende dialoog bevatten die ik eerst niet geloofde, daarna als van persoonlijke waarde beschouwde, maar waarvan ik nu begrijp dat hij niet alleen voor mij was bestemd. Hij is voor jou bestemd en voor

iedereen die zich over deze stof heeft gebogen. Want mijn vragen zijn jouw vragen.

Ik wil dat je zo spoedig mogelijk bij deze dialoog betrokken raakt, omdat niet *mijn* verhaal werkelijk van belang is, maar dat van *jou*.

Het is *jouw* leven dat je hier heeft gebracht. Het is *jouw* persoonlijke ervaring waarvoor deze stof betekenis heeft. Anders zou je hier niet zijn, op dit moment.

Laten wij de dialoog daarom nu beginnen met een vraag die ik al heel lang stelde: hoe spreekt God en tot wie? Toen ik deze vraag stelde, kreeg ik het volgende antwoord:

Ik spreek tot iedereen. Het is niet zozeer de vraag met wie Ik spreek, maar wie er naar Mij luistert.

Geïntrigeerd vroeg ik God verder over dit onderwerp uit te weiden. God zei:

Laten we allereerst het woord *spreken* vervangen door *communiceren*. Dat is een veel beter woord, veel rijker en veel gepaster. Wanneer wij met elkaar proberen te spreken – Ik tegen jou, jij tegen Mij – worden we onmiddellijk beperkt door de ongelooflijke begrenzing van woorden. Daarom communiceer Ik niet alleen met woorden. In feite doe Ik dat zelfs zelden. Mijn meest gebruikelijke wijze van communicatie is door het *gevoel*.

Het gevoel is de taal van de ziel.

Indien je wilt weten wat waar is voor jou, kijk dan hoe je erover voelt.

Gevoelens zijn soms moeilijk te herkennen, en vaak zelfs nog moeilijker te erkennen. Toch ligt in het diepst van je gevoel je hoogste waarheid verscholen.

De truc is tot die gevoelens door te dringen. Ik laat je zien hoe. Nogmaals: als je dat wenst.

Ik vertelde God dat ik dat wenste, maar dat ik nu op dit moment liever een volledig en uitgebreid antwoord had op mijn eerste vraag. God zei het volgende:

Ik communiceer ook door *gedachten*. Gedachten en gevoelens zijn niet hetzelfde, hoewel ze op hetzelfde moment kunnen voorkomen. Als Ik door gedachten communiceer, bedien Ik Mij vaak van voorstellingen en beelden. Daarom zijn gedachten vaak effectiever als gereedschap voor communicatie dan woorden alleen.

Behalve gevoelens en gedachten gebruik Ik ook *ervaring* als middel voor geslaagde communicatie.

En tot slot, wanneer gevoelens, gedachten en ervaring alle falen, gebruik Ik *woorden*. Woorden zijn echt het minst effectieve middel om iets over te dragen. Zij staan het meest open voor misinterpretatie en worden het vaakst verkeerd begrepen.

En waardoor komt dat? Dat komt door wat woorden zijn. Woorden geven slechts uiting aan iets, het zijn geluiden die staan voor gevoelens, gedachten en ervaringen. Het zijn symbolen. Tekens. Insignes. Zij zijn niet *de* waarheid, niet het werkelijke ding. Woorden kunnen je helpen iets te begrijpen. Ervaringen staan je toe iets te weten. Maar er zijn sommige dingen die je niet kunt ervaren. Daarom heb Ik je ander gereedschap voor kennis gegeven, zoals emoties en gedachten.

De grote ironie in dezen is nu dat je zoveel belang hecht aan het woord van God, en zo weinig aan ervaring.

In feite hecht je zo weinig waarde aan ervaring dat wanneer je ervaring van God verschilt van wat je over God hebt *gehoord*, je automatisch *de ervaring de rug toekeert* en je *de woorden toe-eigent*, terwijl het juist andersom zou moeten zijn.

Je ervaring en je gevoelens over een ding vertegenwoordigen wat je feitelijk en intuïtief over die zaak weet. Woorden kunnen hooguit *symboliseren* wat je weet en kunnen die kennis vaak ook *door de war halen*.

Dit zijn dus de middelen waarmee Ik communiceer, maar niet de methodes, aangezien niet alle gevoelens, gedachten, ervaringen of woorden van Mij afkomstig zijn.

Veel woorden zijn door anderen in Mijn naam uitgesproken. Veel gedachten en veel gevoelens zijn uitgegaan van zaken die niet rechtstreeks door Mij zijn geschapen. Veel ervaringen zijn hieruit voortgekomen.

Het gaat erom over inzicht te beschikken. Het probleem is het verschil te weten tussen boodschappen van God en informatie die van andere bronnen afkomstig is. Dit onderscheid is eenvoudig te maken als je uitgaat van de volgende basisregel:

Van Mij is altijd je hoogste gedachte, je helderste woord, je grootste gevoel. Al het mindere is afkomstig van een andere bron.

Nu wordt de taak onderscheid te maken eenvoudiger, omdat het zelfs voor een beginnende leerling niet moeilijk zal zijn het hoogste, helderste en grootste te herkennen.

Niettemin geef Ik je deze richtlijnen:

De hoogste gedachte is altijd die gedachte die vreugde bevat. De helderste woorden zijn die woorden die waarheid bevatten. Het grootste gevoel is dat gevoel dat je liefde noemt.

Vreugde, waarheid, liefde.

Deze drie zijn uitwisselbaar en de een leidt altijd naar de ander. Het doet er niet toe in welke volgorde ze worden geplaatst.

Nu wij met deze richtlijnen hebben vastgesteld welke boodschappen van Mij zijn en welke van een andere bron komen, staat alleen de vraag nog open of er aandacht wordt besteed aan Mijn boodschappen.

Aan de meeste van Mijn boodschappen wordt geen aandacht gegeven. Voor sommige geldt dat ze te mooi lijken om waar te zijn. Voor andere dat ze moeilijk na te volgen zijn. Vele worden gewoonweg verkeerd begrepen. De meeste worden echter niet eens ontvangen.

Mijn krachtigste boodschapper is ervaring, en zelfs die negeer je. Vooral die negeer je.

De wereld zou zich niet in zijn huidige toestand bevinden als je eenvoudigweg naar je ervaring had geluisterd. Het feit dat je *niet* naar je ervaring luistert, heeft ertoe geleid dat je alles steeds opnieuw beleeft, keer op keer. Want Mijn streven zal niet worden gedwarsboemd en evenmin kan Mijn wil worden genegeerd. Je *zult* de boodschap ontvangen. Vroeg of laat.

Ik zal je echter niet dwingen. Ik zal nooit dwang uitoefenen. Want Ik heb je een vrije wil geschonken – het vermogen te doen wat je wilt – en Ik zal dat nooit van je afpakken, nooit.

En daarom ga Ik door met jou dezelfde boodschappen steeds weer opnieuw te sturen, door de eeuwen heen, in welke uithoek van het universum je je ook bevindt. Tot in de eeuwigheid zal Ik Mijn boodschappen sturen, tot je ze hebt ontvangen en eigen hebt gemaakt, tot je ze als je eigendom beschouwt.

Mijn boodschappen zullen in honderd verschillende vormen komen, op duizend momenten, over miljoenen jaren. Als je oprecht luistert, kun je ze niet missen. Je kunt ze niet negeren als je ze één keer waarlijk hebt gehoord. Aldus begint onze communicatie in alle ernst. Want in het verleden heb jij alleen *tegen* Mij gesproken, tot Mij gebeden, een wit voetje bij Mij willen halen, Mij gesmeekt. Maar nu kan Ik terugspreken, zoals Ik nu met jou spreek.

Hoe weet ik dat ik nu met God communiceer? Hoe weet ik dat dit niet mijn eigen verbeelding is?

Wat is het verschil? Begrijp je dan niet dat Ik even gemakkelijk via jouw verbeelding kan werken als via wat dan ook? Ik zal je exact de juiste gedachten, woorden of gevoelens toedienen, op welk moment ook, precies passend bij het doel voor ogen, gebruikmakend van een of meerdere middelen.

Je *zult* weten dat deze woorden van Mij afkomstig zijn omdat jij, volgens je eigen woorden, nog nooit zo helder hebt gesproken.

Als je je al duidelijk over deze vragen had uitgesproken, dan zou je ze ook niet stellen.

Met wie communiceert God? Kiest hij daarvoor bijzondere mensen uit? Of bijzondere momenten?

Alle mensen zijn bijzonder, en alle momenten zijn perfect. Geen enkel persoon of moment is meer bijzonder dan een ander. Veel mensen kiezen ervoor te geloven dat God alleen op een bijzondere wijze met bijzondere mensen communiceert. Hierdoor voelt de grote massa zich niet verantwoordelijk om naar Mijn boodschap te luisteren, laat staan haar te *ontvangen* (dat is een andere zaak).

Het staat hun toe de woorden van iemand anders in de plaats te stellen voor al het andere. Je *hoeft* dan niet naar Mij te luisteren, omdat je besloten hebt dat anderen al van Mij over ieder onderwerp hebben gehoord en jij alleen maar naar *hen* hoeft te luisteren.

Door te luisteren naar wat *andere* mensen denken, hoorden zij Mij zeggen: *Jij hoeft zelf niet te denken.*

Dit is de belangrijkste reden waarom mensen zich van Mijn boodschap afkeren op een persoonlijk niveau. Indien je erkent dat je Mijn boodschappen *direct* ontvangt, dan ben je er verantwoordelijk voor ze te interpreteren. Het is veel veiliger en gemakkelijker de interpretatie van anderen te aanvaarden (zelfs als die tweeduizend jaar geleden leefden) dan te proberen de boodschap te interpreteren die je wellicht op dit moment, in het hier en nu, ontvangt.

Toch nodig Ik je uit tot een nieuwe vorm van communicatie met God. Een communicatie *van twee kanten*. In waarheid, jij hebt Mij uitgenodigd. Want Ik kom tot je, in deze vorm, *als reactie op jouw roepen*.

Waarom lijken sommige mensen, Christus bijvoorbeeld, beter met U te kunnen communiceren dan andere?

Omdat sommige mensen bereid zijn werkelijk te luisteren. Zij zijn bereid te horen, zij zijn bereid zich *open* te blijven stellen voor communicatie, zelfs wanneer het beangstigend, gek of zelfs gewoonweg verkeerd lijkt.

Wij moeten naar God luisteren, zelfs wanneer dat wat gezegd wordt verkeerd lijkt?

Vooraf wanneer het verkeerd lijkt. Als je denkt dat je overal gelijk in hebt, wat voor zin heeft het dan met God te praten?

Vooruit, handel maar op basis van alles wat je weet. Maar merk wel op dat jullie dat allemaal al doen sinds het begin der tijden. En zie in welke staat de wereld verkeert. Jullie hebben duidelijk ergens gefaald. Er is zonder meer iets dat jullie niet begrijpen. Dat wat jullie *wel* begrijpen, moet in jullie ogen goed zijn, want met 'goed' geven jullie aan dat je het ergens mee eens bent. Waarin jullie hebben gefaald, zal daarom in eerste instantie 'verkeerd' lijken.

De enige manier om hieruit te komen, is jezelf te vragen: 'Wat gebeurt er indien alles wat ik voor "verkeerd" hield in feite "goed" is?' Iedere goede wetenschapper weet dit. Als iets wat een wetenschapper onderzoekt niet werkt, dan zet hij al zijn uitgangspunten overboord en begint opnieuw. Alle grote ontdekkingen zijn gedaan door een bereidheid, en het talent, om *ongelijk* te durven hebben. En daarover gaat het hier.

Je kunt God pas kennen als je gestopt bent jezelf te vertellen dat je God al kent. Je kunt God pas horen als je stopt te denken dat je Hem al hebt gehoord.

Ik kan jou pas Mijn waarheid vertellen als je stopt Mij jouw waarheid te vertellen.

Maar mijn waarheid over God komt van U.

*Gij maakt mij het pad des levens bekend;
 overvloed van vreugde is bij uw aangezicht,
 lieflijkheid is in uw rechterhand, voor eeuwig.*

PSALM 16:11

Ik zoek mijn hele leven al naar het pad naar God.

Ik weet dat je dat doet.

En nu ik het gevonden heb, kan ik het niet geloven. Het lijkt wel alsof ik aan mijzelf zit te schrijven.

Dat doe je ook.

Ik had communiceren met God toch anders voorgesteld.

Je wilt toeters en bellen? Ik zal zien wat Ik voor je kan regelen.

U weet, nietwaar, dat sommigen dit boek volstrekt als godslastering zullen beschouwen. Vooral wanneer U zich blijft voordoen als zo'n betweter.

Laat Mij je iets uitleggen. Je bent ervan overtuigd dat God slechts op één manier in het leven kan optreden. Wanneer je denkt dat God maar één uiterlijk, stem of bestaansvorm heeft, zul je Mij nooit zien, of het nu dag of nacht is. Je besteedt je hele leven aan het zoeken naar God en vindt Haar niet. Omdat je op zoek bent naar een *Hem*. Ik geef dit als voorbeeld.

Iemand heeft ooit gezegd: als je God niet ziet in zowel het wereldse als het diepzinnige, dan mis je de helft van het verhaal. Dat is een bijzonder waar woord.

God is in bedroefdheid en in vrolijkheid, in het onaangename en het aangename. Er is een goddelijk plan voor alles en daarom ook een goddelijke aanwezigheid in alles.

Ik ben ooit begonnen een boek te schrijven met de titel *God is een broodje salami*.

Dat zou een erg goed boek zijn geworden. Ik heb je toen inspiratie gegeven. Waarom heb je het niet afgemaakt?

Het leek zo godslasterlijk. Of op zijn minst vreselijk oneerbiedig.

Je bedoelt *heerlijk* oneerbiedig! Hoe kom je aan de gedachte dat God alleen maar *eerbiedig* is? God is het op *en* het neer; het hete *en* het koude; het linkse *en* het rechtse; het eerbiedige *en* het oneerbiedige!

Denk je soms dat God niet kan lachen? Denk je dat God een goede grap niet kan waarderen? Ga je ervan uit dat God geen humor kent? Ik zeg je: God heeft de humor *uitgevonden*.

Moet je met gedempte stem spreken wanneer je je tot Mij richt? Vallen bargoens en ruwe taal buiten Mijn bevattingsvermogen? Ik zeg je: je kunt met Mij spreken zoals je met je beste vrienden spreekt.

Denk je dat er maar één woord is dat Ik nog niet gehoord heb? Eén schouwspel dat Ik nog niet gezien heb? Eén geluid dat Ik nog niet ken?

Meen je nu werkelijk dat Ik het ene verafschuw en van het andere houd? Ik zeg je: *Ik verafschuw niets. Niets stoot Mij af*. Het is *leven*, en *het leven is het geschenk*, de onuitsprekbare schat, het heilige van al het heilige.

Ik ben het leven, omdat Ik de materie ben die het leven is. Elk aspect ervan heeft een goddelijk doel. Niets bestaat – *niets* – zonder een reden die wordt gekend en is goedgekeurd door God.

Maar hoe is dat mogelijk? Denk bijvoorbeeld aan het kwaad dat door de mens is geschapen.

Je kunt geen enkele *zaak* scheppen – geen gedachte, voorwerp of gebeurtenis, geen enkel soort ervaring – die buiten Gods plan staat. Want Gods plan houdt in dat je om het even wat – *alles* – wat je maar wilt kunt scheppen. In die vrijheid schuilt de ervaring van God die God is, en het is om die ervaring dat God jullie heeft geschapen. En het leven zelf.

Het kwaad is dat wat jullie kwaad *noemen*. Toch houd Ik ook van het kwaad, want het is alleen door dit zogenoemde kwaad dat jullie werkelijk kennis verkrijgen; alleen door het zogenoemde werk van de duivel kunnen jullie het werk van God kennen en doen. Ik houd niet meer van heet dan van koud, van hoog dan van laag, van links dan van rechts. Dat is allemaal *relatief*. Het maakt allemaal deel uit van wat is.

Ik houd niet meer van ‘goed’ dan van ‘kwaad’. *Hitler ging naar de hemel*. Wanneer je dit kunt begrijpen, dan begrijp je God.

Maar ik ben ermee opgevoed dat goed en kwaad *werkelijk* bestaan, dat goed en verkeerd elkaars tegengestelden zijn, dat sommige dingen niet oké, niet goed of niet acceptabel zijn in Gods ogen.

Alles is acceptabel in Gods ogen, hoe kan God immers dat wat bestaat niet accepteren? Een ding verwerpen komt erop neer te ontkennen dat het bestaat. Zeggen dat iets niet oké is, komt erop neer te zeggen dat iets geen deel van Mij is en dat is onmogelijk. Maar je moet vasthouden aan je geloof en in overeenstemming blijven met je waarden, want dit zijn de waarden van je ouders, van

je voorouders, van je vrienden en van je samenleving. Zij vormen de structuur van je leven, en je waarden verliezen zou neerkomen op het uit elkaar halen van het weefsel van je ervaring. Bestudeer je waarden niettemin een voor een. Kijk ze een voor een na. Breek het huis niet af, maar bekijk iedere steen en vervang de kapotte exemplaren die niet langer de structuur helpen dragen.

Je ideeën over goed en fout zijn precies dat: ideeën. Zij zijn de gedachten die het wezen van Wie je bent uitmaken. Er is slechts één reden om hier aan te tornen en er een verandering in aan te brengen, namelijk als je niet gelukkig bent met Wie je bent.

Alleen jij weet of je gelukkig bent. Alleen jij kunt over je leven zeggen: 'Dit is mijn schepping (zoon), waarover ik zeer tevreden ben.'

Als je waarden je goed dienen, houd er dan aan vast. Ga discussies aan voor ze. Vecht om ze te verdedigen.

Maar probeer te vechten op een wijze dat niemand eronder lijdt. Leed is geen noodzakelijk ingrediënt in het genezingsproces.

U zegt: 'Houd vast aan je waarden', maar tegelijkertijd zegt U dat al onze waarden verkeerd zijn. Kunt U mij dat uitleggen?

Ik heb niet gezegd dat jullie waarden verkeerd zijn. Zij zijn echter ook niet goed. Het zijn gewoon oordelen. Waarderingen. Beslissingen. Het zijn merendeels beslissingen die niet door jou maar door iemand anders zijn genomen. Door je ouders bijvoorbeeld of je godsdienst, door onderwijzers, historici, politici.

Slechts een gering aantal van de waardeoordelen die je in jouw waarheid hebt opgenomen, zijn oordelen die jij persoonlijk hebt geveld op basis van je eigen ervaring. Toch ben je hier gekomen om ervaring op te doen, en door je ervaringen moet je jezelf scheppen. Jij hebt jezelf geschapen middels de ervaring van anderen.

Indien zoiets als zonde zou bestaan, dan is dat: jezelf toestaan te

worden wat je bent door de ervaringen van anderen. Dit is de 'zonde' die je hebt begaan. Jullie allemaal. Je wacht niet je eigen ervaring af, maar accepteert de ervaring van anderen als het evangelie (letterlijk). Wanneer je dan de *feitelijke ervaring* voor het eerst tegenkomt, leg je wat je *nu al denkt te weten* over deze ontmoeting heen.

Als je dit niet zou doen, zou je een totaal andere ervaring hebben, een die je oorspronkelijke leraar of bron in het *ongelijk* kan stellen. In de meeste gevallen wil je geen ongelijk geven aan je ouders, school, godsdienst, tradities of heilige Schriften. *Daarom ontken je je eigen ervaring* ten gunste van wat je *verteld is te denken*.

Dit blijkt nog wel het duidelijkst in jullie omgang met seksualiteit. Iedereen weet dat de seksuele ervaring de meest liefdegevende, opwindende, krachtige, stimulerende, vernieuwende, energiegevende, bevestigende, intieme, verenigende en ontspannende *fysieke* ervaring is waartoe mensen in staat zijn. Maar terwijl je dit door ervaring hebt kunnen vaststellen, heb je ervoor gekozen de oudere oordelen, opinies en ideeën over seks te accepteren, die naar voren zijn gebracht door *anderen* die allen een gevestigd belang hebben bij hoe jij denkt.

Deze opinies, oordelen en ideeën staan haaks op je eigen ervaring, maar omdat je ervoor *terugdeinst je leraren ongelijk te geven*, heb je jezelf ervan overtuigd dat het jouw ervaring is die verkeerd is. Het resultaat is dat je je echte waarheid over dit onderwerp verloochent, met verwoestende gevolgen.

Je doet hetzelfde met geld. Elke keer dat je in je leven de beschikking had over meer dan voldoende geld, voelde je je prima. Je voelde je er lekker bij het te ontvangen en het uit te geven. Daar was niets slechts aan, niets kwaads, niets intrinsiek verkeerd. Toch ben je vanbinnen zo diep doordrongen van de lessen van *anderen*, dat je deze ervaring hebt *verworpen* ten gunste van de *waarheid*.

Je beschouwt deze *waarheid* als je eigen waarheid en hebt er gedachten omheen gevormd, gedachten die *creatief* zijn. Aldus heb

je een persoonlijke realiteit om geld heen geschapen, die je ervan afstoot. Waarom zou je immers proberen dat aan te trekken wat niet goed is?

Verbazingwekkend genoeg heb je deze zelfde contradictie om God heen geschapen. Alles wat jouw hart met betrekking tot God ervaart, vertelt je dat God goed is. Alles wat je leraren je over God leren, vertelt je dat God 'boos' is. Je hart vertelt je dat je van God moet houden zonder angst. Je leraren vertellen je dat je God moet vrezen, omdat Hij wraakzuchtig is. Je moet bevreesd zijn voor Gods wraak, zeggen ze. In Zijn aanwezigheid moet je beven. Je hele leven lang moet je het oordeel van de Heer vrezen. Want de Heer is *streng doch rechtvaardig*, zo wordt je verteld. En God weet alles. Je zult in moeilijkheden belanden wanneer je je verzet tegen de schrikwekkende rechtvaardigheid van de Heer. Je moet daarom aan Gods geboden *gehoorzamen*. Want anders ...

Maar evenmin mag je logische vragen stellen als: 'Indien God strikte gehoorzaamheid aan Zijn wetten verlangt, waarom heeft Hij dan de mogelijkheid geschapen dat die wetten kunnen worden overtreden?' Aha, zullen je leraren antwoorden, omdat God wilde dat wij over een *vrije wil* beschikken. Maar wat voor vrije wil is dat wanneer de keuze voor het een of het ander leidt tot verdoe-menis? Hoe kun je over een *vrije wil* beschikken als niet jouw wil maar die van iemand anders moet geschieden? Zij die je dit leren, maken van God eigenlijk een hypocriet.

Jou wordt verteld dat God vergeving en medeleven is. Als je echter niet *op de juiste manier* om deze vergeving vraagt, als je God niet benadert *zoals het moet*, wordt je bede niet verhoord en wordt je kreet in de wind geslagen. Dit alles zou nog niet zo erg zijn als er maar één juiste manier was, maar er worden evenveel *juiste manieren* geleerd als er leraren zijn.

De meeste mensen spenderen dan ook het grootste deel van hun volwassen leven met het zoeken naar de *juiste manier* om God te aanbidden, te gehoorzamen en te dienen. *De ironie van dit alles*

is dat Ik jullie aanbidding niet wens, Ik heb geen behoefte aan jullie onderdanigheid en het is voor jullie niet noodzakelijk om Mij te dienen.

Dit is het gedrag zoals dat historisch gezien door monarchen van hun onderdanen werd verlangd (en meestal waren dat dan egocentrische, labiele, tirannieke monarchen). God stelt op geen enkele wijze dergelijke eisen; het is opmerkelijk dat de wereld nog altijd niet heeft vastgesteld dat zulke eisen vals zijn en niets te maken hebben met de behoefte of wensen van de goddelijkheid.

De goddelijkheid heeft geen behoeften. Alles-dat-is is precies dat: alles-dat-is. Per definitie verlangt ze dan ook niets, niets ontbreekt haar.

Als je ervoor kiest in een God te geloven die op de een of andere manier iets *nodig heeft* – een God die zich gekwetst voelt als Hij niet krijgt wat Hij wil en degenen straft van wie Hij iets verwachtte te krijgen – dan kies je ervoor in een God te geloven die veel kleiner is dan Ik ben. Je zou dan werkelijk het kind zijn van een mindere God.

Nee, Mijn kinderen, laat Mij jullie alsjeblijft door dit schrijven nogmaals verzekeren dat Ik geen behoeften heb. Ik hoef niets te hebben. Dit betekent niet dat Ik zonder verlangens ben. Verlangens en behoeften zijn niet hetzelfde (al hebben velen van jullie dat in je huidige leven er wel van gemaakt).

Verlangen is het begin van de hele schepping. Het is de eerste gedachte. Het is een groots gevoel binnen in de ziel. Het is God die kiest wat Hij nu zal scheppen.

En wat is Gods verlangen?

Ik verlang allereerst Mijzelf te kennen en te ervaren, in al Mijn glorie te weten Wie Ik ben. Voordat Ik jullie uitvond, en alle werelden van het universum, was het onmogelijk voor Mij dit te doen.

Ten tweede verlang Ik dat jullie zullen weten en ervaren wie jullie werkelijk zijn door de kracht die Ik jullie heb gegeven om te scheppen en te ervaren op alle mogelijke wijzen die jullie maar kiezen.

Ten derde verlang Ik dat het hele levensproces een ervaring van constante vreugde zal zijn, voortdurende schepping, nooit eindigende expansie en totale vervulling in elk moment van het nu.

Ik heb een volmaakt systeem opgezet, waarmee al deze verlangens kunnen worden gerealiseerd. Zij worden nu gerealiseerd, op dit specifieke moment. Het enige verschil tussen jullie en Mij is dat *Ik dit weet*.

Op het moment van totale kennis (welk moment jullie te allen tijde kan overkomen) zullen jullie je ook voelen zoals Ik Mij voel: geheel en al vervuld van vreugde, liefde, acceptatie, zegening en dankbaarheid.

Dit zijn de *vijf attitudes* van God en voordat wij met deze dialoog klaar zijn, zal Ik aantonen hoe de toepassing van deze attitudes in je leven je nu tot goddelijkheid kan en *zal* brengen.

Dit alles vormt een erg lang antwoord op een zeer korte vraag.

Ja, houd vast aan je waarden, zolang als je ervaart dat ze je dienen. Maar let op om te zien of de waarden die jij dient, met je gedachten, woorden en daden, binnen de ruimte van jouw ervaring het hoogste en beste idee tot stand brengen dat je ooit van jezelf hebt gehad.

Bestudeer je waarden een voor een. Houd ze omhoog tegen het licht van de kritische blik van alle anderen. Indien je de wereld kunt vertellen wie je bent en wat je gelooft, zonder toe te geven of te aarzelen, ben je gelukkig met jezelf. Er is dan geen reden om verder deze dialoog met Mij te voeren, omdat je een Zelf hebt geschapen – en een leven voor het Zelf – dat geen verbetering meer behoeft. Je hebt de volmaaktheid bereikt. Je kunt dit boek wegleggen.

Mijn leven is niet volmaakt, verre van dat. Ik ben niet volmaakt. Ik ben eigenlijk een samenraapsel van onvolmaaktheden. Ik wens – soms met heel mijn hart – dat ik deze gebreken kan verbeteren. Ik zou willen weten wat mijn gedrag bepaalt, wat mijn ondergang veroorzaakt, wat mij steeds in de weg staat. Daarom heb ik mij tot U gericht, denk ik. Ik was niet in staat de antwoorden op deze vragen zelf te vinden.